

Arrest

nr. 149 597 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 293 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De asielprocedures.

- 1.2. Op 30 oktober 2006 diende de vader van verzoekster, P.E., die volgens zijn verklaringen op 28 oktober 2006 het Rijk is binnengekomen, een asielaanvraag in.
- 1.3. Op 13 november 2006 werd ten aanzien van P.E. in antwoord op zijn asielaanvraag van 30 oktober 2006 een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort: de Commissaris-generaal).
- 1.4. Op 21 december 2006 besliste de Commissaris-generaal ten aanzien van P.E. dat verder onderzoek van de asielaanvraag van 30 oktober 2006 noodzakelijk is.
- 1.5. Op 3 april 2007 diende de moeder van verzoekster, K.E., samen met I.E., D.E., verzoekster en M.E., die volgens K.E.'s verklaringen op 1 april 2007 het Rijk zijn binnengekomen, een asielaanvraag in.
- 1.6.1. Op 28 juni 2007 besliste de Commissaris-generaal ten aanzien van K.E. tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).
- 1.6.2. Op dezelfde datum besliste de Commissaris-generaal ten aanzien van P.E. tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.7.1. Op 21 november 2007, bij arrest 3.886, bevestigde de Raad ten aanzien van K.E. de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.7.2. Op dezelfde datum, bij arrest 3.887, bevestigde de Raad ten aanzien van P.E. de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.8.1. Op 6 december 2007 werd ten aanzien van K.E., samen met I.E., D.E., verzoekster en M.E., een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.8.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van P.E. een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.9.1. Op 29 januari 2008 diende K.E., samen met I.E., D.E., verzoekster en M.E., een tweede asielaanvraag in.
- 1.9.2. Op dezelfde datum diende P.E. een tweede asielaanvraag in.
- 1.10.1. Op 11 maart 2008, bij arrest nummer 8.526, verwierp de Raad het beroep van K.E. ingediend tegen de beslissing van 6 december 2007 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.10.2. Op dezelfde datum, bij arrest nummer 8.527, verwierp de Raad het beroep van P.E. ingediend tegen de beslissing van 6 december 2007 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.11.1. Op 16 mei 2008 werd de asielaanvraag van K.E. van 29 januari 2008 niet in overweging genomen. Zij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.11.2. Op dezelfde datum werd de asielaanvraag van P.E. van 29 januari 2008 niet in overweging genomen. Hij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.12.1. Op 18 september 2008, bij arrest nummer 16.093, verwierp de Raad het beroep van K.E. ingediend tegen de beslissing van 16 mei 2008 tot weigering van de in overwegingname van een asielaanvraag.
- 1.12.2. Op dezelfde datum, bij arrest nummer 16.092, verwierp de Raad het beroep van P.E. ingediend tegen de beslissing van 16 mei 2008 tot weigering van de in overwegingname van een asielaanvraag.
- 1.13.1. Op 27 oktober 2008 diende K.E., samen met D.E., verzoekster en M.E., een derde asielaanvraag in.

1.13.2. Op dezelfde datum diende P.E. een derde asielaanvraag in.

1.14.1. Op 24 november 2008 werd de asielaanvraag van K.E. van 27 oktober 2008 niet in overweging genomen.

1.14.2. Op dezelfde datum werd de asielaanvraag van P.E. van 27 oktober 2008 niet in overweging genomen.

1.15. De verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.16. Bij aangetekend schrijven van 25 juni 2008 diende K.E. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.17. Op 8 juli 2008 werd de aanvraag van K.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 25 juni 2008, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. Zij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.18. Bij aangetekend schrijven van 6 november 2008 diende P.E. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.19. Bij aangetekend schrijven van 3 januari 2009 diende K.E., samen met D.E., verzoekster en M.E., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.20. Op 11 maart 2009, bij arrest nummer 24.321, verwierp de Raad het beroep van K.E. ingediend tegen de beslissing van 8 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

1.21.1. Op 28 april 2009 werd de aanvraag van K.E., samen met D.E., verzoekster en M.E., om machtiging tot verblijf, ingediend op 3 januari 2009 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard. Zij werden in het bezit gesteld van een tijdelijke toelating van verblijf in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag.

1.21.2. Op dezelfde datum werd de aanvraag van P.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 6 november 2008 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

1.22. Bij aangetekend schrijven van 7 juli 2010 diende P.E. een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.23. Op 22 oktober 2010 werd de aanvraag van P.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 7 juli 2010 ontvankelijk verklaard. P.E., K.E., D.E., verzoekster en M.E. werden in het bezit gesteld van een tijdelijke toelating van verblijf in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag.

1.24. Op 7 januari 2013 werd de aanvraag van P.E., K.E., samen met D.E., verzoekster en M.E. om machtiging tot verblijf, ingediend op 3 januari 2009 en 7 juli 2010 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond verklaard. P.E. en K.E. dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.25. Op 4 maart 2013 werd ten aanzien van D.E. een PV opgemaakt met nummer KO.55.L2.003504/2013 en werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Hij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.26. Op 18 april 2013 werd ten aanzien van P.E. een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.27. Op 27 mei 2013, bij arrest nummer 103.523, vernietigt de Raad de beslissing van 7 januari 2013 waarbij de aanvraag van P.E. en K.E., samen met D.E., verzoekster en M.E., om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard.

1.28.1. Op 26 juli 2013 werd ten aanzien van D.E. de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod ingetrokken.

1.28.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van P.E. de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod ingetrokken.

1.29. Op 29 juli 2013 werd de aanvraag van P.E., K.E., samen met D.E., verzoekster en M.E., om machtiging tot verblijf, ingediend op 3 januari 2009 en 7 juli 2010, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad.

1.30. Op 17 september 2013, bij arrest nummer 109.862, verwierp de Raad het beroep van D.E. ingediend tegen de beslissing van 4 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.31. De verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.32. Op 9 november 2009 diende P.E. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.33. Op 12 augustus 2010 dienden P.E. en K.E., samen met D.E., verzoekster en M.E., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.34. Op 2 december 2013 dienden P.E. en K.E., samen met M.E., en I.E., D.E. en verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.35. Op 15 juli 2014 werd de aanvraag van P.E. om machtiging tot verblijf, ingediend op 9 november 2009 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond verklaard.

1.36.1. Op 24 juli 2014 werd de aanvraag van K.E., samen met D.E., verzoekster en M.E., om machtiging tot verblijf, ingediend op 12 augustus 2010 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

1.36.2. Op dezelfde dag werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van P.E., ingediend op 12 augustus 2010 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

1.37.1. Op 25 augustus 2014 werd de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf, ingediend op 2 december 2013 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 19 september 2014, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2013 werd ingediend (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Betrokkene was reeds meerderjarig bij het indienen van de aanvraag art. 9bis.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal paspoort of gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente op basis van de door haar verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

1.37.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van D.E. een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.37.3. Op dezelfde datum werd de aanvraag van D.E. om machtiging tot verblijf, ingediend op 2 december 2013 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

1.37.4. Op dezelfde datum werd ten aanzien van K.E. een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.37.5. Op dezelfde datum werd ten aanzien van P.E., samen met M.E., een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.37.6. Op dezelfde datum werd de aanvraag van P.E. en K.E., samen met M.E. om machtiging tot verblijf ingediend op 2 december 2013 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij herneemt de motivering van de bestreden beslissing, geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en licht dan toe als volgt:

“II.1.3. Verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing dat de aanvraag dd. 2 december 2013 niet vergezeld was met een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel van verzoekende partij.

Verzoekende partij ontkent dit niet, maar kan de redenering van verwerende partij moeilijk volgen. Verzoekende partij diende in het verleden reeds driemaal een asielaanvraag in, tijdens deze asielpcedures werd er nooit getwijfeld aan de identiteit, noch aan de nationaliteit van verzoekende partij.

Ook had verzoekende partij een ontvankelijke medische regularisatieprocedure tot en met 29 juli 2013. Aangezien de identiteit van verzoekende partij bij de medische regularisatie aanvraag wel duidelijk bleek te zijn voor verwerende partij. Het aantonen van nationaliteit en identiteit bij de medische regularisatieprocedure is immers één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Ook tijdens de asielpcedure werd er nooit getwijfeld aan de identiteit/nationaliteit van verzoekende partij.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij thans kan stellen dat de identiteit/nationaliteit onvoldoende zou zijn aangetoond, immers indien verwerende partij geen duidelijkheid zou hebben over de identiteit/nationaliteit van verzoekende partij, zou zij nooit kunnen in een ontvankelijke medische regularisatieprocedure hebben gezeten.

Zoals verwerende partij zelf stelt, heeft verzoekende partij nooit het Belgisch grondgebied verlaten, dus kunnen onmogelijk in zes maanden tijd – immers hun identiteit/nationaliteit werd nog aangenomen bij de ongegrondheidsbeslissing dd. 29 juli 2013 – een andere nationaliteit aangenomen hebben.

Dit is niet ernstig.

II.1.4. De verwerende partij heeft immers de identiteit/nationaliteit zogenaamd niet kunnen afleiden – ofschoon de stukken in et administratief dossier ter zake zeer duidelijk zijn.

In die zin strijdt de bestreden beslissing op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het consistentiebeginsel en met het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. Verzoekster voert aan dat zij verweerders beslissing niet kan volgen, omdat zij een ontvankelijke aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft gehad en ook tijdens de asielpcedure niet werd getwijfeld aan haar identiteit en nationaliteit. Zij stelt dat zij geen andere nationaliteit heeft aangenomen en dat de stukken van het administratief dossier met betrekking tot haar identiteit en nationaliteit duidelijk zijn.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Immers luidt artikel 9bis van de vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *De asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *De vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont (...).”*

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, geldt voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Verzoekster erkent in haar uiteenzetting bij het middel dat zij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf geen stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. In de bestreden beslissing wordt verder correct gemotiveerd waarom een attest van immatriculatie niet als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

In casu heeft verzoekster in haar aanvraag van 2 december 2013 ook geen motivering gegeven waarom zij vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een kopie van de nationale identiteitskaart voor te leggen.

In de bestreden beslissing besluit verweerder aldus op kennelijk redelijke wijze dat gelet op het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor die aanvraag niet vervuld was.

Het feit dat verzoekster reeds asielprocedures of verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet doorliep, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Immers toont dit op geen enkele wijze aan dat de aanvrager een identiteitsdocument heeft gevoegd bij de aanvraag.

Verweerder geeft, met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, de redenen aan waarom de aanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing is derhalve correct gemotiveerd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet de Raad dan ook concluderen dat verzoekster met haar kritiek niet aantoont dat de bestreden beslissing zou steunen op incorrecte gronden of dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag niet de nodige consistentie of zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd.

Verzoekster toont geen kennelijke wanverhouding aan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Zij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU